

Klara

nad propastí

motto

Beáta Matyášová

motto

Beáta Matyášová

Klára
nad propastí

Praha 2012

© Beáta Matyášová, 2012

beata.matyasova@gmail.com

ISBN 978-80-7246-628-3

*Věnuji svým dětem.
S láskou, máma.*

Snad každá jsme někdy řekla, že se z TOHO zblázníme. Že jsme z TOHO na prášky. Že nás z TOHO odvezou. Mně se to stalo. Bohužel.

Stalo se mi to na rodičovské dovolené, v tom úžasném období, kdy jsem se starala o dvě malé, krásné a díkybohu zdravé děti. V období, kdy manžel neměl milenku, měl dobrou práci a vlastně nám NIC nechybělo. Jednoho dne jsem se ocitla doslova hubou na podlaze a nebylo cesty jinam než do Bohnic. I tak jsem za to vděčná. Vzala jsem to jako šanci. A mimo jiné napsala knihu.

část první

klára

Klára je dvaatřicetiletá brunetka, manželka Dušana, maminka čtyřletého Tomáška a dvouleté Elenky. Její kamarádkou z dětství je Marina, kamarádkami ze sídliště Dita a Dana. Všechny mají po dvou dětech stejného věku. Někdy Kláře přijde, že už je na rodičovské dovolené nekonečně dlouho, někdy má pocit, že se jí to děsně krátí. Toto je její příběh.

Na balkoně visí další várka prádla, sluníčko praží. V troubě se dopéká třetí plech muffinů a na stole voní nefalšované italské rizoto. Sedí u počítače a hledá, kam s dětmi odpoledne vyrazit. Ti, jimž vymýšlí program, se štourají v parmezánu a hází po stole mandarinky z kompotové misky.

„Nechutná vám to?“ Ještě je celkem trpělivá.

Nic, žádná odpověď. Další mandarinka venku.

„Nemáte hlad?“

Rýže na koberci. Smích.

„Elo! Tome!“

Oba si dají jednou do pusy a odejdou k duplu.

„To nemyslíte vážně!“

„My jsme unavený.“

„Umýt pusy, vyčurat a spát!“

Na ten bordel na stole se raději ani nepodívá.

Zalije si kafe, zavolá tátovi, zavolá mámě a pak ještě Marině. Ta má ZASE nemocné děti, takže zítřejší návštěva se ruší. Kláře je z toho smutno, přemýšlí co s tolika vdolky. Než se děti vzbudí, dva sní, čtyři dá stranou na snídani a zbytek naskládá do mrazáku. Už tam skoro nebude místo, uvědomí si. Znovu otevře dvířka a vybere dvě porce koprovky. Uvaří vejce a brambory, k večeři to bude stačit.

Po skypu domluví s Ditou a Danou procházku na odraždlech, bábovky s sebou, a jde nakrájet ovoce. Hruška, banán a jedno jablko, všechno na kousky a šup s tím do krabičky. Ještě dvě vidličky, pro Elenu žlutou, Tomášovi zelenou. Udělat štávu, připravit vlhčené ubrousky, plínku, mobil, peněženku, pro sebe colu. Tři hodiny – vyndat z ledničky dva jogurty a jít vzbudit děti.

„Mami, prdí ti telefon!“ Tomova reakce na vibrační zvonění.

„Podáš mi ho, prosím tě?“

„Volá táta?“

„Jo, jo,“ poznává manželovu melodii. Spěšně si utře vlhké ruce a pro mobil dojde sama.

„Ahoj, lásko!“

„Ahoj, ještě jste doma?“

„Jdeme ven v půl.“ Jako každý den, myslí si v duchu.

„Něco nového?“

„Elenku štípla vosa a Tom už umí počítat do deseti!“

„Bezva.“

„U tebe všechno O.K.?“

„Jasně.“

„Večer přijdeš normálně?“

„Asi jo.“

„Na obědě jsi byl?“

„Byl.“

„A co sis dal?“

„Už ani nevím.“

„Hm, večer bude koprovka.“

„Bezva.“

„Tak ahoj.“

„To je všechno?“

„Máš ještě něco?“

„Ne.“

„Tak pa.“

„Pa.“

„Posílám pusu.“

„Já taky.“ Ale to už si nebyla jistá, jestli Dušan odpoví. Snad ano.

„Tak děti, rychle – boty, helmičky a mažeme, čekají na nás tety!“

Na hřiště se plácají už skoro půl hodiny, menším dětem se nechce jet, pořád se zastavují a nastavují ručičky.

„Ne, miláčku, neponesu tě, na to zapomeň!“ říká Dita, zvedne postelí motorku a nastaví ji Zorce směr hřiště. Ta se chvíli vzteká, uraženě nasedá a jede.

„Elenko, nech tam ty kytičky!“ volá Klára také nejméně podesáté na svou dcerku.

„Sašenko, pozor, hovínko!“ pro změnu slyší od Dany.

Máme tohle vůbec zapotřebí? říká si dneska asi potisící.

V koupelně obrovská kaluž, děti po sobě cákají vodními pistolkami, křičí na celý panelák, klíče v zámku

vůbec neslyší. Když jí Dušan houkne za zády: „Ahoj, rodino, táta je doma!“, málem dostane infarkt.

„Ahoj,“ zabručí na něho. Ani neví, proč je nabroušená.

„Stalo se něco?“

„Ne, co by?“

„Tak to jsem rád.“ A všechny tři postupně políbí.

Naskládá nádobí do myčky, zapne ji, Dušan zesílí televizi. Uklidí duplo do krabice, mezitím šlápne bosou nohou na kostičku zapomenutou u lednice. Sykne bolestí a nahlas zakleje.

„Stalo se ti něco?“

„To pitomý lego!“

„Hm.“ A přepne na fotbal.

Zavře krabici, ostatní hračky naháže do druhé, hrnek od čaje odnese do dřezu, Dušanovu lahev od piva do spíže. Vylije kakao po dětech, vytáhne žaluzie v kuchyni, zhasne a jde si vyčistit zuby. Nahá dává manželovi pusu na dobrou noc.

„Dobrou,“ usměje se, plácne ji po zadku a sáhne po novinách.

S Marinou jsme se vdávaly ve stejný rok. Já v červnu, ona v září. Zanedlouho jsme obě porodily první dítě, za dva roky druhé. Syna a dceru. Obě máme manžela Slováka, dokonce ze stejného města a dokonce se stejným křestním jménem. Známe se téměř dvacet let, vždycky jsme si byly hodně blízké a najednou to nejde. Nejde to mně.

Nikomu nedokážu říct, co se mnou je, co se děje. Uklízím, smežím byt, činčám sebe i děti, usmívám se, snažím se být trpělivá máma, chápavá manželka, poslušná dcera, nekonfliktní sestra, milá sousedka, veselá kamarádka,

co ráda vaří, peče a zve si domů návštěvy. V létě vyšívám vánoční ubrus, objednávám si předplatné časopisu Appetit, kupuju Maminku a Marianne, Sluníčko a Pusíka. Vystřihuju rybičky, veverky a hvězdičky z papíru. Nikdy nezapomenu na žádné narozeniny, svátky, výročí. A občas piju pivo. Možná se chci utopit.

Zase nové ráno. Šest hodin. Nechce se jí vstávat, ale Ela si nedá říct. „Elinko, miláčku, ještě chvílku!“

„Mami, pojd!“ Na svůj věk je celkem umanutá.

„Elo, no tak, řekni tatínkovi!“ zkouší to ještě.

„Mami, pojd!“ Stáhne z ní peřinu.

„Elenko, pusinku.“ Sbírá poslední vteřiny.

Mlask. Vstává. Nové ráno, nový den. Jaký vlastně? Úterý? Nebo už středa? Není si jistá.

K Elence se přidal i Tomášek, z pokojíčku si přenesli peřinky a polštářky do obývacího a uvelebili se na sedačce. Ještě v mrákotách jim zapíná pohádku na DVD, v takhle nekřesťanskou hodinu žádná stanice program pro děti nevysílá, pomyslí si hořce a přijde jí, že je to chyba.

Přejde do kuchyně, z ledničky vyndá bio mléko a nalije ho do dvou hrnků s motivem krtečka. Strčí je do mikrovlnky, navolí program. Píp, píp. Hotovo. Nasype do mléka granko, zamíchá.

„Zlatíčka, kakao!“

Pijí.

„Nic jsem neslyšela.“

„Děkuju,“ ozve se dvojhlasně. Aspoň že tak.

Uvaří si kafe a colou zapije prášek proti bolesti. Má to dostat. Bolí ji hlava.

Dušan vstává v sedm. Vystřídají se ve sprše, ona zkontroluje svou váhu, ale není úplně spokojená. Pade-

sát čtyři měla naposledy při svatbě. Potom, krom dvou těhotenství, už jenom méně. Pozoruje se v zrcadle. Prsa se trochu zvětšila, břicho zakulatilo.

„Myslíš, že jsem tlustá?“ Odhrnuje nekompromisně závěs.

„Cože?“ Mžourá, v očích šampon.

„Přibrala jsem.“

„To je dobře,“ usměje se a dá jí mydlinkovou pusu na nos.

Snad nejsem zase v tom, prolétne jí hlavou. To by nejspíš doktorovi to tělísko hodila na palici!

Vymáčkne si pupínek na čele a jde se obléknout.

Svatba. Smetanové šaty, bílé perličky ve vlasech, prvně a naposledy v životě drdol. Kaly. Bylo mi sedmadvacet, s Dušanem jsme už dva roky bydleli spolu, posledního půl roku ve vlastním zrekonstruovaném bytě. Chtěla jsem děti, Dušan asi taky.

Při obřadu jsem nám nechala zahrát melodii z filmu Deník Bridget Jonesové a taky Už nejsem volná. Jako sólo pro novomanžele jsem si přála píseň z filmu Fontána pro Zuzanu Ak nie si moja a Dušan mi to splnil. Marina nám upekla třípatrový dort. S Dušanem jsme ho rozkrojili, hodila jsem kyticí a chytila ji družička. Bylo jí šest a vdávat se ještě nechtěla.

„Teto, vypadáš jako princezna,“ řekla mi poté. Málem se mi rozmazaly oči.

Připraví snídani a třikrát všechny volá ke stolu. Nikde nikdo, po bytě hluk mašinky, Tomášek ji pouští neustále dokola. Elenka ho zbožně pozoruje a v hrnkách stydne čaj.

„Tak slyšíte?“ zařve do vteřiny ticha.

„Mami, co je?“

„Jaký co je?“

„Co se stalo?“ Připomene jí svého otce. Jako by Dušanovi už teď z oka vypadl.

„Tomáši, Eleno, Dušaneeee!“

„Kláro, děje se něco?“ Políbí ji do vlasů.

Vzteky by všechno srazila na zem. Ovládne se a všem popřeje dobrou chuť. Ta její je pěkně hořká.

Před devátou parkuje u polikliniky, Tom si vypíná pás sám, ona pomůže Ele, zkontroluje, kde všude se za tu krátkou cestu stihli zašpinit. Nasliní si prst a utře jim pusy. Děti se šklebí. Vzpomene si, jak to sama jako dítě nenáviděla. Políbí je, každého chytne za jednu ruku a vydají se k nízké budově přes ulici.

V čekárně zubařky vybalí tři knížky, panenku, dvě autíčka. Bublifuk prozřetelně vrátí do kabelky zpět. Děti nic nebaví, chtějí jíst a pít, lítají kolem koženkových lavic a válejí se po zemi. Než se dostanou do ordinace, má v podpaží koláče potu. A to nejlepší ji ještě čeká.

„Děti, zujte se,“ řekne jim a sama si kleká, aby jim pomohla.

Z bot vypadne asi kilo písku, v naklizené místnosti, které dominuje zubařské křeslo, to vypadá nepatříčně.

„Ježiš, promiňte! Moc se omlouvám!“ Zatracená dětská hřiště.

„Tak kdo bude první?“ taktně to přejde doktorka, zatímco Klára se se sestřičkou pere o košťátko a lopatku.

„Paní Myšková, prosím, podržíte si děti na klíně?“ ozve se znovu dáma v bílém a Klára by se nejraději neviděla.

Stres.

Strach o děti.
A taky o sebe.

Tomáška jsme počali v lednu. Zrovna jsem změnila práci. Začínal nový rok a ve mně nový život. Bylo to symbolické. Už čtyři měsíce jsem nepila, jedla zdravě, byl útulný a čistý. Na podzim jsme si pořídili kocourka a do roka měli doma druhého.

Pokojíček mu Dušan vymaloval na banánově žlutou. Sestavil postýlku, komodu, přebalovací pultík, bílou skříňku, kterou jsem zaplnila voňavým kojeneckým oblečením.

Porodní váha 2690 g a 48 cm. Pospíchal na svět. Rodila jsem tři týdny před termínem. Babí léto, vůně miminka, mateřského mléka a Lovely.

Cestou domů se zastaví v Kauflandu. Místa pro rodiny s kočárky jsou plná, zase ji to celkem zbytečně naštve.

„Mami, co je?“ ptá se Tomášek zezadu.

„Ale nic, jen potřebujeme nakoupit.“

„Zase?“

„Zase.“

Nakupování, vaření, uklízení, praní, žehlení, uklízení, nakupování, vaření, praní, žehlení. Pořád dokola, tam a zpátky.

Tlačí vozík s oběma dětmi uvnitř a modlí se, aby to aspoň chvílku vydržely v klidu. Váží banány, jablka, hrušky a cibuli, přidá brokolici. Rajčata v plechu, mandarinový kompot, olej stolní rostlinný, meduňkový čaj, šest rohlíků, dvě koblihy, deset deka dětské šunky, chorizo pro Dušana, dětské párky, složení raději nekontroluje, vejce z podestýlky, bio mléko, bio máslo, lučina a pap-

rikové žervé, gorgonzola, kolínka, sáčky do koše a pro kocoura granule. Děti už dávno lítají kolem, každý v ruce dětské pitíčko. Než zaplatí, vyžebrají si ještě dva brumíky.

Alfréd byl malé koťátko, když mi ho Marina přinesla do práce v krabici od bot. V kanceláři jsem ho nechala proběhnout a málem ho nedostala zpod topení. Byl tak mourovatý a tak vystrašený!

Alfy. Zamilovala jsem se hned, a když mi prvně olízla ruku, věděla jsem, že u nás zůstane. Jak už je to dlouho? Za pár dní celých pět let...

Někdy je mi ho líto. Jak dlouho nebyl venku? Jak dlouho má nejraději krabici ve skříni v předsíni? Jak dlouho má nejraději své dvě misky na žrádlo, jednu na vodu, náš gauč, pokud nejsme doma, naše děti, pokud si s ním hrají, mě, pokud mám chuť a čas se s ním mazlit? Jak dlouho je tu zavřený? A jak dlouho já???

K obědu servíruje těstoviny a kuře na meruňkách. Děti mají nová prostírání s dinosaurem a vypadají spokojeně. Než se začnou hádat o vidličku té které barvy. Je jí z toho na nic.

„To tady nikdy nemůže být u jídla klid?“

„Mamííí!“ Dvojhlasný řev.

„To je o vředy!“ Vstane od stolu, vyrve jim vidličky z rukou a na stůl hodí dvě jiné.

„Co to je?“ ukazuje Tomáš na misku.

„Oběd.“

„Mám to rád?“ Šibalsky se usměje, Ela žvatlá tu samou otázku a Klára jim v mžiku odpustí.

„To víte, že jo, moc rádi.“ Pohladí je po blondatých hlavičkách a usměje se.

Přečte jim pohádku o třech skřítcích, Tomáškoví se líbí jejich jména. Bim, Bam, Bum.

„Bim, Bam, Bum, mami, už to umím!“ Má velikou radost.

„Bum,“ opakuje Elenka. Uloží ji do postýlky k panen-
kám, mezi polštářky se culí její buclatá tvářička a Klára
je pyšná. Má sladké děti. Krásné, šikovné a hodné.
A někdy jako z hadích ocásků. Ale pořád jsou malé
a pořád ji potřebují, uvědomuje si a naplňuje ji to zvláš-
tím klidem.

„Hezky si odpočiň.“ Políbí dceru.

„Papa.“

„Pa.“

Stáhne roletu, zapne chůvičku a potichu odchází.

Tomášek spát odmítá. Bude si malovat.

Rok jsem kojila, vstávala k miminku několikrát za noc. Každé dvě hodiny měl chlapeček žízeň nebo jen potřebu pomazlit se s maminkou. Byla jsem unavená, nevyspalá, ale moc šťastná. Přes den jsme chodili na dlouhé procházky, jezdili plavat, Tomík se mi tulil v náruči, voda nás nadnášela, učila jsem ho potápět, lovit balonky a zvířátka z pryže. Byl to krásný čas. Učila jsem ho všechno a on se učil moc rád. Dušan hodně fotil. A já psala deník. Aby nám nic neuniklo. Obtiskli jsme našemu synovi ručičku a nožičku do hlíny a odlitek si schovali. Stejně tak visačku z porodnice.

Zatoužila jsem po visačce druhé.

„Uděláš mi holčičku?“ Vinula jsem se k Dušanovi.

„To víš, že jo.“

„Jste hrozně v přesile,“ smála jsem se a sundala si kalhotky.

Odpoledne je slunečné, jen co se děti nasvačí, vyrazí s nimi ven. Sraz s Ditou a Danou na stejném místě jako včera, jako minulý týden, předminulý. Tři větší děti mají kola, tři malé slečny motorky. Šest helmiček. Tři maminky, tři tašky s bábovkami, tři batůžky s vodou a nějakým ovocem a spoustou věcí k tomu. Pokaždé má pocit, jako by na hřiště stěhovala půlku bytu. Kolikrát táhne Elu a motorku na ruce. Kolikrát táhne na ruce obě děti. Kolikrát by bábovky nejraději zahodila a měla ruce alespoň chvilku volné.

„Mikuláši, u křižovatky počkejte!“

„Lotko, pozor!“

„Tomáši, rozhlídnul ses?“

„Elo, Zorko, Sašo, zastavte se!“ Všechny tři běží sesbírat holčičky ze země.

„Kam jste se koukaly?“ snaží se překřičet dětský pláč.

„Co jste dělaly?“ Jako by se mámy ptaly nejen svých dcer, ale i samy sebe. *Povídaly jsme si, nebo jen na chvíli vypnuly?* běží třem třicátnicím hlavou, zatímco batolatům oprašují kolínka a foukají bolavé ručičky. Starší děti vzorně čekají.

Podzimní procházka. Tomášek spí v kočárku. Nedávno oslavil první narozeniny. Dort s jednou svíčkou. Já s červenými korálky. Pstruh k svátečnímu obědu, na lustru balonky a na hlavách barevné čepičky z papíru.

„Kláro, opravdu se na to cítíš?“ zeptal se mě Dušan.

„Cože?“ Vytrhl mě ze vzpomínek.

„Cítíš se na druhé dítě?“ Bála se o mě, ale vyložila jsem si to jinak.

„Myslíš, že to nezvládnu? Myslíš, že se mám vrátit do práce? Myslíš, že je brzo?!“